

Overweging zondag 12 april 2020 – Pasen – Weest niet bevreesd

Jaar A, Paaswake, Pasen

Van Passie naar Pasen

Geloof en lijden brengt het slechtste in mensen naar boven, maar ook het beste. We zien dat niet alleen met de huidige coronacrisis, maar bij elke ramp en elke twijfel. Met ons geloof mogen wij gesterkt worden dat lijden niet het einde is, maar dat er hoop is op genezing, op liefde en opstanding. We kunnen God bejubelen als het goed met ons gaat, maar vervloeken we hem niet al te snel als het ons slecht gaat?

Laat ons waakzaam zijn en verleidingen weerstaan. Hoewel wij het paradijs hebben verlaten om kennis op te doen, brengt kennis ons steeds weer terug bij God. Hoe dieper wij graven, hoe minder wij weten. Het onkenbare, het grootse is ons wereldvreemd en toch nabij. Dat beangstigt en bemoedigt én kan ons ook nederig maken en ons vervullen met vreugde. God gaat ons verstand te boven, maar Hij heeft ons gewenst en daarom zijn wij hier. Elke zandkorrel kent Hij, elke ster en elke traan. We mogen deel uitmaken van de schepping! Wij zijn een wonder – en ook al kennen wij onszelf niet; God kent ons ten diepste.

Wij danken ons leven niet aan onszelf. God heeft ons geweven in de schoot van onze moeder en wij zijn goed door de liefde die God in ons wekt, die God in ons aanwakkert, die de Heilige Geest in ons laat branden. Bezield door Gods geest mogen wij leven.

Het zijn niet de wetten en de angst die ons goed laten doen; zij knevelen ons en dwingen ons in een stramien. Het is de liefde van God, die in ons hart zetelt, die ons vrij maakt en onbaatzuchtig laat zijn. Vanuit die diepte is het Jezus die goed doet in ons. Die bevrijdt ons van die steen op ons hart, die geeft ons telkens de kracht om weer op te staan, om door te leven; die geeft ons telkens weer de kracht om liefde te verstaan en door te geven.

Zonder die steen en met die liefde kunnen we elkaar vergeven en beseffen we dat wij net als de ander zijn en de ander net zo is als ik ben. Die spiegel houdt Jezus ons telkens voor. Hij roept ons op te vergeven, omdat we onze eigen verwachtingen eerlijk onder ogen moeten zien. Vergeven doet leven, omdat oude patronen niet alleen voor de ander, maar ook voor onszelf zo moeilijk zijn te overwinnen. We zijn allemaal kind van onze aardse geschiedenis, die ons laat doen wat we soms juist niet willen doen.

We zijn ook kind van God, die ons boven onszelf kan laten uitstijgen en ons hart kan openen. Zodat er ruimte komt. Ruimte voor Jezus om dóór ons, in ons te handelen. Ruimte voor anderen, om hen in een ander licht te zien, om hen te laten zijn zoals ze zijn en niet zoals wij willen dat ze zijn.

We hoeven niet bang te zijn. We hoeven niet stoer te zijn. God is de kracht die stenen wegrolt, de liefde die ons versteende hart verzacht. God is niet in het nut, maar in de zin. Hij geeft ons zin.

In alle duisternis is Jezus het licht der wereld, het zout der aarde, zoon van de Vader. Hij laat ons zien wie God voor ons is: een liefhebbende God, een vergevende God. Hij geeft zichzelf en ver-geeft ons. Hij is de zelfgave die we overal in de wereld terug zien: Hij is in de mensen die sterven voor de goede zaak, die sterven voor ons, in goede en in slechte tijden, in tijden van oorlog en in tijden van vrede. Zijn offer doet ons leven. Het lijden is daarom nooit zinloos. Achter het gelaat van de stervende Jezus wordt Gods liefde steeds zichtbaar in de hand die ons niet loslaat, in de blik die verzoent, in de vriendelijkheid van woorden, in de glimlach van een vreemde. Daarin herkennen wij Jezus en zo gedenkt Jezus ons. In zijn laatste momenten bereidt Hij ons een plekje in de hemel.

Zo heeft God alles voor ons over en gaat Jezus met ons mee tot het uiterste toe. Lijden wordt ons niet aangedaan, maar is iets waar niemand aan ontkomt. Zelfs Gods Zoon niet. Jezus lijdt met ons mee en daalt met ons neer ter helle; hij kent onze pijn en ons lijden, onze onzekerheid en onze angst. Hij laat ons niet alleen en geeft ons hoop. Al zouden wij verdrinken in angst en verdriet en zelfmedelijden; hij laat ons niet los en blijft geduldig bij ons. Hij richt ons op, vergeeft ons ons eigenbelang en onze klein menselijkheid.

God houdt van de kleine mens – de Bijbel staat er vol van. God is barmhartig, hij vergeeft ons. Telkens weer. Hij geeft ons grond onder de voeten en wijst ons de weg uit de woestijn. Hij laat ons vechten met engelen, laat ons blinde zien, wekt ons op uit de doden. Jezus ziet ons met al onze tekortkomingen, onze splinters en onze balken, hij roept ons uit onze schuilplaatsen, vergeeft ons onze zonden. Wij zijn het morrende volk, de tollenaar; wij zijn Lazarus, wij zijn die vrouw bij de bron.

Maar durven wij ook voor hem te knielen, zijn voeten te wassen met onze tranen, zijn hoofd te zalven met alles wat we hebben? En durven wij Hem onze ware aard te laten zien, onze angst en twijfels en onzekerheden? Hij eet met ons mee, geeft ons wijn en wast onze voeten. Hij biedt zich aan en voedt ons, laaft ons, houdt van ons. En herkennen wij Hem dan in die tuinman, in dat brood en in die wijn, in onze reisgenoot, in de fluisterende stilte, in het vuur dat ons beweegt? Zien wij hem ook nog in het licht van de morgen en niet alleen als een vonkje in de duisternis?

We staan er niet alleen voor. We hoeven niet bang te zijn. We weten niet wát God voor ons in petto heeft, maar we mogen geloven dat Hij ons nabij blijft en ons niet loslaat. Onkenbaar als hij is, laat Hij zich telkens weer kennen en herkennen, op onverwachte momenten, op ongedachte plekken. Laat ons daar waakzaam voor blijven!

De wereld gaat niet verloren, wij gaan niet verloren, want we zijn geborgen in Gods hand. De Heer is waarlijk opgestaan!

Zalig Pasen!